నలుపు - తెలుపు

నీలంరంగు ఆకాశంలో ఎండకు తళతళామెరుస్తున్న తెల్లటి విమానం కనబడింది.

మనసులోని ఆవేశాన్ని అణుచుకుంటూ.. కోటు సర్దుకున్నాను.

నేల మీద దిగి రన్‌వే మీద పరుగెత్తుతున్నది ఇండియన్ ఎయిర్‌లైన్స్ వారి విమానం..నా హృదయంలోనూ ఎన్నో భావాలు పరుగులు తీస్తున్నయ్.

ఆమె గురించి నాకు అంతా తెలుసు. ఆమె హృదయంలోని ప్రతి బాధా, ప్రతి అనుభవమూ, ప్రతి ఆలోచనా నాకు తెలుసు. ఆమె భావాలన్నీ తెలుసు. కానీ ఆమే నాకు తెలీదు. ఆమె ఏ రకంగా వుంటుందో తెలీదు. ఎంత మనిషిని ఫోటోలో చూసినా, ఆమెను గుర్తుపట్టగలనా అనిపించింది...నాలోని ఆలోచనలను కప్పిపుచ్చుకుంటూ అటు చూశాను. అప్పటికే విమానం ఆగి వుంది. ఒకరొకరే దిగుతున్నారు. నా కళ్ళు ఆమె కోసం ఆత్రంగా వెతికేయి..

...నా చూపులు హఠాత్తుగా ఒక వ్యక్తి మీద ఆగాయి. షుమారు ఆరడుగుల పొడవు వున్నది. ఆమో హైహీల్స్ వల్ల మరీ పొడవుగా కనపడుతున్నది. నీలం రంగు గౌను వేసుకున్నది. చేతిమీద ఫర్ కోటు, చేతిలో చక్కటి సూట్ కేస్. ఆమె శరీరం ఎర్రగా, మరీ ఎర్రగా, ఆమె భారత స్త్రీకాదని చెబుతూనే వున్నది. ఎర్రని జుట్టు భుజాల మీద గాలికి నాట్యం చేస్తున్నది. ఆమె నీలి రంగు కళ్ళు ఎవరి కోసమో వెదుకుతున్నయ్.

చకచకా రెండడుగులు ముందుకు వేసి, రెయిలింగ్స్ అడ్డురావటం వల్ల ఆగిపోయాను. ఆమె అంత దూరంనించే నన్ను గమనించింది... గుర్తు పట్టింది కూడా. నా ఫోటోని ఆమె అంతకు ముందే చూసి వుండటంచేత త్వరగానే గుర్తించింది. చిరునవ్వు నవ్వింది. సుతారాంగా చేయివూపింది...నేనూ గాలిలో చేయి వూపాను. ఆమె ముందుకు అడుగులు త్వత్వరగా వేసింది...

దగ్గరకు రాగానే నాచేయి పుచ్చుకుని...'వెరీ వెరీ హాపీ టు సీ యు రావ్!' అన్నది. ఆమె ముఖంలో ఆనందం వెల్లివిరుస్తోంది. నా చేతిని సున్నితంగా ముద్దుపెట్టుకున్నది.

'వెరీ గ్లాడ్ టు బి విత్ యు జూలీ!' అన్నాను, ఆమె చేతిని మృదువుగా నొక్కి.

ఆమె చేతిలోని సూట్ కేస్‌ను అందుకుని 'పద పోదాం!' అన్నాను.

కారు స్టార్ట్ చేశాను. నాకు దగ్గరగా కూర్చున్నది ఆమె. కన్నార్పకుండా నన్నే వింతగా చూస్తున్నది.

చిన్నగా నవ్వి 'ఏమిటి మిస్ నెల్సన్! అలా చూస్తున్నావ్!' అన్నాను.

'నువ్వు చాలా బాగున్నావ్...రావ్!' అన్నది.

మళ్ళీ నవ్వాను.

'నీ వుత్తరాల ద్వారా నీ హృదయం చాలా అందమయిందని తెలుసుకున్నాను కాని

యిప్పుడు నీ అందం ముందు నీ హృదయం అంత అందంగా కనిపించటం లేదు మిస్ నెల్సన్!'

ఆమె నవ్వింది...'యు సిల్లీ!' అన్నది...

ఆమెతో ఎన్నో మాట్లాడాలనుకున్నాను. ఎన్నో విషయాల గురించి చాలా సరదాగా చెబుదామనుకున్నాను. రెండు సంవత్సరాల కలం స్నేహం మమ్మల్ని చాలా దగ్గర చేసింది. ఒక్కసారిగా, ఆమెను కలుసుకోగానే, ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాను. ఒక్కమాటా నోరు దాటి రాలేదు.. మెల్లగా డ్రయివ్ చేస్తూ క్రీగంట ఆమెనే గమనిస్తున్నాను.

ఆమె కూడా ఏదో మాట్లాడాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నది.. బహుశా ఆమె కూడా నా స్థితిలోనే వుందేమో...

హఠాత్తుగా అన్నది - 'రావ్! నీ వుత్తరాల ద్వారా నాకు చాలా సన్నిహితమయావు..నిజం చెప్పాలంటే నువ్వొక్కడివే నాకు ఆప్త మిత్రుడివి.. రాబర్ట్ విషయం వేరనుకో. అతను త్వరలో నా భర్తే కాబోతున్నాడు... ఇంత ఆప్తమిత్రుడివి ఒక్కసారిగా కనపడగానే ఎన్నో చెబుదామనుకున్న నేను ఏమీ మాట్లాడలేకపోతున్నాను!'.

చిన్నగా నవ్వాను..'అంతే జూలీ..సరిగ్గా నా పరిస్థితీ అంతే...'

ఆమె చిన్నగా నవ్వి కిటికీలోనించి హైద్రాబాద్ నగరంలోని మనుషులనూ, ప్రకృతినీ చూస్తున్నది. బేగంపేట ఎయిర్‌పోర్ట్ వూరికి చాలాదూరం అయినా నెమ్మదిగా తాపీగా కారు నడుపుతున్నాను...

జూలీ అన్నది - 'నా అదృష్టం బాగుండి నిన్ను చూడగలిగాను రావ్! మా సోషల్ అండ్ కల్చరల్ డెలిగేషన్ ఆఫ్ అమెరికా బొంబాయిలో సరిగ్గా నాలుగురోజులు మాత్రమే వుంటారు.....అక్కడ నుంచీ టోక్యో వెళ్ళాలి..నేను నీ కోసమని పర్మిషన్ తీసుకొని రెండు రోజులు సెలవుతో యిక్కడికి వచ్చాను...యిక్కడ సరిగ్గా రెండు రోజులు మాత్రమే వుంటాను...'

'థాంక్స్ జూలీ...నువ్వు మా తెలుగు దేశం చూస్తానని, చూడాలని వున్నదని ఎన్నోసార్లు వ్రాయటం వల్ల నిన్నిక్కడికే రమ్మన్నాను. లేకపోతే నేనే బొంబాయి వచ్చి మిమ్మల్ని జాయిన్ అయేవాడిని..నీకు మా దేశం మొత్తం చూపించే వాడిని..'

నా మాటకు అడ్డువస్తూ అన్నది జూలీ..'ముందు మీ తెలుగుదేశం చూపించు రావ్... నీ వుత్తరాల వల్లా, నేను చదివిన పుస్తకాల వల్లా, మీ భారతదేశం యెక్క సంస్కృతి, ఔన్నత్యం, స్త్రీలకు యిచ్చే గౌరవం, విశిష్టత అన్నీ తెలుసుకున్నాను. మీ తెలుగువారి ఆదరణ, సంస్కారం గురించీ విన్నాను. నాకు మొదటి నుంచీ, మీ భారతదేశం అంటే అమితమైన ఆకర్షణ వుంది. మీకు అమోఘమైన చరిత్ర వుంది.. గొప్ప సంస్కృతీ, సంప్రదాయం వున్నాయి...మీ యితిహాసాల గురించీ చదివాను. గ్రీకు, లాటిన్‌లకన్నా అద్భుతమైన మీ భాష సంస్కృతం, మా దేశంలో కూడా యిష్టపడినవారికి నేర్పుతున్నారు. శాంతికీ, సౌభాగ్యానికీ పుట్టిల్లు మీ దేశం.. మహాత్మాగాంధీ, గౌతమబుద్ధుడు, అశోకుడు మొదలైన శాంతికాముకుల గురించీ పుణ్యపురుషుల గురించీ అంతా విన్నాను. వారంటే

నాకు అమితమైన గౌరవం... అటువంటి అవతార పురుషులు జన్మించిన పవిత్రభూమిని..ప్రాచీన సంప్రదాయాలకు, విశిష్టతకు, సంస్కృతికీ చిహ్నామైన మీభారతదేశం యిన్నాళ్ళకి చూడగలుగుతున్నాను. రాబర్ట్ నేను యిక్కడికి వస్తుంటే ఏమన్నాడో తెలుసా...నేను భారతదేశం చూస్తున్నందుకు అతనికీ ఈర్ష్యగా వుందట. అతనికి మీ దేశం అంటే గొప్ప అభిప్రాయం వుంది. మీ దేశం ఆడవారి దుస్తులు, ఆచారాలు అంటే అతనికి తగని యిష్టం. నిన్ను కనుక్కొని, అన్నీ తెలుసుకుని రమ్మన్నాడు. లేకపోతే నన్ను పెళ్ళి చేసుకోను అని కూడా అన్నాడు!'

'జూలీ..నిన్ను నూటికి నూరుపాళ్ళు భారత స్త్రీలాగా, శుద్ధ తెలుగు ఆడపడచుగా మార్చి అమెరికా పంపిస్తాను..సరేనా..సరాసరి వెళ్ళి రాబర్టు కౌగిలిలో వాలుదువుగాని..'

ఆమె నవ్వింది.

అశోక్‌నగర్‌లోని నా యింటి ముందు కారు ఆపాను.

'యింత చక్కటి భవంతికీ యింత పెద్ద యింటికి నువ్వొక్కడి వేనా?' అన్నది ఆమె.

'నేను ఒక్కడినే! నాకు ఎవ్వరూ లేరు జూలీ! అమితంగా స్నేహంగా సంపాదించిన నువ్వు తప్ప నాకు ఎవరూ లేదు!' అన్నాను నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరగటం చూసి ఆమె నా భుజం మీద చేయి వేసింది...

'రావ్! ఎవరూ లేకపోయినా నీకు మంచి హృదయం వుంది. అదే చాలు నీకు.. అయినా నేనుండగా నీకు ఎవరూ లేరనే బాధ ఎందుకు..' అన్నది లాలిస్తూ.

సూట్ కేస్‌లో నించి కెమేరా కమ్ రేడియోగ్రామ్ తీసి నా చేతికి అందించింది.. దానిమీద 'శాంతి సౌభాగ్యాలకీ, సంస్కృతీ సంప్రదాయాలకీ నిలయమైన భారతదేశపు ముద్దుబిడ్డడు నా మిత్రుడు రావ్‌కి...మిస్ జూలీ నెల్సన్' అని రాసి వుంది.

ఆమె వేపు దీక్షగా చూసి..'థాంక్యూ జూలీ థాంక్యూ!' అన్నాడు.

ఆమెకు మేడ మీద గది కేటాయించాను. లోపలకు వెళ్ళింది.

ఒక గంటలో ఆమె తయారయి వచ్చింది. ఆమె వేషధారణ చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. లేత ఆకుపచ్చరంగు షిఫాన్ చీర కట్టింది. అదే రంగు జాకెట్ వేసింది...కాళ్ళకి మామూలు చెప్పులు తొడుక్కున్నది. పెదవులకు లిప్‌స్టిక్ కూడా వేయలేదు. ఎర్రని జుట్టును దువ్వి కొప్పు చుట్టి రిబ్బన్ కట్టింది. కన్నార్పకుండా చూశాను.

ఆమె నవ్వింది. 'రావ్..బొంబాయిలో భారత స్త్రీ నయాను...యిక నీ సహాయత వల్ల ఆంధ్రుల ఆడపడుచునవాలి!' అన్నది...

పైకి నవ్వినా, నేను వేసుకున్న సూటూ, బూటూ ఒకసారి చూసుకుని సిగ్గు పడ్డాను...

కారుని హిమాయత్‌నగర్ వేపు తిప్పి... అక్కడ నుండి నాంపల్లి స్టేషన్ మీదుగా అబిడ్స్ తీసుకువెళ్ళాను. త్రీ ఏసెస్ బార్ ముందు కారు ఆనబోయాను.

జూలీ అన్నది...'రావ్ ఇదేమిటి యిక్కడ ఆపావు?'

చిన్నగా నవ్వి, చెయ్యి చూపించి, గుటక వేశాను.

ఆమె మెల్లగా అన్నది 'రావ్..నేను అమెరికన్ యువతినయినా త్రాగటం అలవాటులేదంటే నువ్వు ఆశ్చర్యపడతావ్...అఖరికి రాబర్ట్ కూడా నావల్లే త్రాగటం మానేశాడు. మా దేశంలో అది తప్పు కాదు... పైగా చలి దేశం కనుక అవసరం కూడా.. అయినా నా కిష్టం లేదు. యింకేదయినా మీ హోటల్ కు తీసుకు వెళ్ళి మీ భోజనం, మీ ఫలహారాలు పెట్టించు!'..

నేను ఆశ్చర్యంలో నుంచి తేరుకుంటూ కారుని ముందుకు నడిపాను.

'మా దేశం అన్ని విషయాల్లోనూ ముందంజ వేసింది...ప్రపంచం లోనే అగ్రదేశం అయింది. కానీ మా దేశంలో శాంతి భద్రతలు లేవు. మీలా మేము నిశ్చింతగా వుండటంలేదు. కన్నకొడుకు తండ్రిని కాల్చటానికి వెనుదీయడు.. పైగా అది 'ఎడ్వంచర్' అంటాడు. ఆడామగా నైట్ క్లబ్బుల్లో చేరి, నగ్న నృత్యాలను ఆనందిస్తారు...పైగా అది 'ఎంటర్‌టెయిన్ మెంటు' అంటారు. పెళ్ళికాని ఆడపిల్లలు ఏ కొద్దిమందో తప్ప మానం కోల్పోనివారు అంటూ వుండరు..పైగా అది 'ఎక్స్‌పీరియన్స్' అంటారు...అంతేకాదు రావ్.. మోరల్‌గా మా దేశం బాగా వెనకపడింది.అలాకాక చక్కటి కళాసంపత్తితో అలరారే దేశం మీది. మీ దేశంలో స్త్రీకి వున్న పవిత్రత, గౌరవం మా దేశంలో లేవు. ప్రతీవాడూ ఆడదాన్ని, కామదృష్టితోనే చూస్తాడక్కడ...' ఆమె ఆగింది.

'నువ్వలా మీ దేశం గురించి చెడ్డగా చెప్పుకోవటం ఏమీ బాగాలేదు..'

నామాటకు అడ్డువస్తూ అన్నదామె...'లేదు రావ్..నాకు మొదటినుంచి నిజాన్ని నిర్మొహమాటంగా చెప్పే అలవాటు వుంది. మీ దేశంలోలా మాకు ఆప్యాయత, అనురాగం, మమతా, మానవాతా అంత ఎక్కువగా లేవు. అంతా వ్యాపారసరళిలో జరుగుతుంది. ఒక స్త్రీ, ఒక పురుషుడూ ప్రేమించే పెళ్ళి చేసుకుంటున్నారు. వారి పెళ్ళి వేదిక మీద వెలిగించిన కొవ్వొత్తి ఆరకముందే విడాకులు యిస్తున్నారు. యిక ప్రేమ ఎక్కడ...యిలాగే అన్ని విషయాలూను యివేవీ నాకు నచ్చవు..అందుకనే రాబర్ట్ ను నాకు కావలసిన విధంగా తీర్చి దిద్దుకున్నాను..మీ దేశంలోని పద్ధతులు నాకు నచ్చాయి. అవే మేము పాటిస్తాము కూడా...'కాసేపాగి మళ్ళీ అన్నది - 'రావ్..నా మాటలవల్ల మా దేశాన్ని మరీ చులకనగా అంచనా వేయకు..మా దేశంలోనూ శాంతికాముకులున్నారు. చక్కగా కాపురాలు చేసుకుంటున్నవాళ్ళూ వున్నారు. అనురాగం అందించి, ఆప్యాయత చిందించే వాళ్ళూ వున్నారు...కానీ దేశం క్రమంగా మారిపోతున్నది. అదే నా బాధ!'

హోటల్ ముందు కారు ఆపాను. ఎయిర్‌కండిషన్డ్ ఫామిలీరూంలోకి వెళ్ళాము.. యిడ్లీ, దోశా తిని ఆమె తన కృతజ్ఞత చెప్పింది.

నవ్వుకుంటూ కారు ఎక్కాం. నెమ్మదిగా టాంక్‌బండ్ మీది చల్లటి గాలి ప్రాణానికి హాయిగా వుంది. ఆమె చేతిలోని కెమెరాతో యధావిధిగా ఫోటోలు తీస్తున్నది..కారుని సికింద్రాబాద్ సరోజనీదేవి రోడ్‌లోకి తిప్పాను.

ఎదురుగా పెద్ద గుంపు..పెద్దగా అరుస్తున్నారు..చేతిలో కర్రలు...

'ఏమిటిది...రావ్!' అడిగింది జూలీ గాభరాగా...

నేనేమీ మాట్లాడలేదు...

'జై తెలంగాణా! ఆంధ్రా డౌన్ డౌన్!' అరుస్తున్నారు జనం. కనుమూసేంతలో పక్కనే వున్న షాపు అద్దాల షోకేసులు ఫెళా ఫెళా అన్నాయి.

'ఏమిటిది రావ్!' అన్నది జూలీ విభ్రాంతితో...

మెల్లగా వచ్చింది నా గొంతులోంచి మాట 'తెలంగాణా ఆందోళన'...

'అంటే'

'అంటే మా తెలుగు తల్లి శరీరాన్ని ముక్కలుగా కోయటానికి చేసే కసాయి ప్రయత్నం!' కసిగా అన్నాను...

'మరి నువ్వు తెలంగాణా వాడివేనా!' అడిగింది అమాయకంగా.

'అవును..కాదు..తెలంగాణా ప్రాంతానికి చెందినవాడినే.. కాని తెలుగువాడిని...' ధృఢంగా అన్నాను.

ఆమెకేమీ అర్థం కాలేదు..కళ్ళు టపటప లాడించింది.

నేనూ యిక ఏమీ మాట్లాడలేదు...కారుకి సడన్‌బ్రేకు వేశాను. ఎప్పుడు అంటించారో కానీ, ఎదురుగావచ్చే సిటీ బస్ కాలిపోతున్నది.

జూలీ వింతగా చూస్తున్నది.

'ధన్! ధన్!' నా కారు బానెట్‌కి రెండు పెద్ద సైజు రాళ్ళు కొట్టుకున్నయ్....

'తెలంగాణా వర్ధిల్లాలి' నినాదాలు. తక్షణ కర్తవ్యం అర్థమయింది...రివర్స్ గేర్ వేసి కారుని సర్రున బాక్ చేశాను..బ్రెక్ వేసి, గేరు మార్చి వేగంగా ముందుకు దూకించాను టాంక్‌బండ్ దాటేదాకా, గుండె కొట్టుకుంటూనే వుంది.

తర్వాత కొంచెం తెప్పరిల్లి..జూలీ వేపు చూశాను..ఆమె ఏదో చూడరాని విషయం చూసినట్టుగా యింకా సంభ్రమంలోనే వుంది. నేను చూడటం గమనించి నా వేపు తిరిగింది ఆమె చూపులో ఏదో బాధ కనపడుతూనే వుంది.బహూశా గాంధీ, బుద్దుడు, అహింసా అనుకుంటున్నదేమో మనసులో.. ఆమె ముఖం చూడటానికి సిగ్గు వేసింది. తల వంచుకున్నాను. ఆమె ఏమడుగుతుందో అని మనసులో భయంగానే వుంది. కానీ ఆమె నిర్లిప్తంగా వూరుకుంది.

నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక నెమ్మదిగా 'ఏదన్నా సినిమాకి వెడదామా జూలీ...' అన్నాను.

'నో.. ఏదయినా డాన్స్ ప్రోగ్రాంకి వెడదాం..మీ కూచిపూడి, భరతనాట్యం నేను చూశాను. ఆమె పేరు గుర్తులేదు. చాలా బాగా చేసింది. మా దేశంలో ఆమెను బాగా మెచ్చుకున్నారు కూడా...ఆవిడ పేరేమిటి?' అన్నది.

'బాలసరస్వతి'..భరతనాట్యం సంగతి నాకు తెలుసు. మరి అమెరికాలో కూచిపూడి నృత్యం చేసిందెవరు? యామినీ కృష్ణమూర్తా.. ఇంద్రాణి రహమానా.. గుర్తు రాలేదు. యింకా నయం బయటపడ్డాను కాదు.

ఆమె తల వూపింది...గుర్తు వచ్చినట్టుగా, రవీంద్రభారతి దగ్గర ఆపాను కారు. అక్కడ ఏదో మీటింగ్ జరుగుతున్నది. అయిదారు తెల్ల టోపీలు కనపడ్డాయ్..

'జూలీ..యివాళ డాన్స్ డ్రామా ప్రోగ్రామ్స్ ఏవీ లేవిక్కడ సినిమాకే పోదాం!' అన్నాను.

'అరె..యివాళిక్కడ ప్రోగ్రాంస్ ఏవీ లేవా..పోనీ యింకో థియేటర్‌కి వెడదాం!' అన్నది.

మెల్లగా అన్నాను - 'మీ దేశంలోలా మాకు డాన్స్, డ్రామాలకు థియేటర్లు ఎక్కువ లేవు. అందుకనే ప్రోగ్రాంస్ తక్కువ. అంతేకాదు ఏ డాన్స్ ప్రోగ్రాం కూడా సామాన్య మధ్య తరగతివారికి అందుబాటులో వుండదు. టిక్కెట్టు వెల చాలా ఎక్కువగా వుంటుంది. నువ్వు చెబితే నమ్మవేమో..మా ఆంధ్రా సాంప్రదాయ ప్రసిద్ధమైన కూచిపూడి నృత్యాన్ని ఆంధ్రదేశపు వాళ్ళు నూటికి పది మంది కూడా చూసి వుండరని గట్టిగా చెప్పగలను..యిక డ్రామాలకి యిక్కడ ఆదరం లేదు..'

కారుని వెనక్కి తిప్పి 'ఏ సినిమాకి వెడదాం?' అన్నాను.

ఆమె నిట్టూర్చి 'తెలుగు సినిమాకి వెడదాం!' అన్నది.

ఈసారి నిట్టూర్చటం నా వంతయింది. ఎందుకంటే జూలీ లాటి స్త్రీతో చూడతగ్గ తెలుగు సినిమా ఏదీ ఆ వూళ్ళో ఆడటం లేదు. చివరికి వున్న వాటిల్లో మంచి థియేటర్‌కి వెళ్లాం....సినిమా ప్రారంభమయాక టైటిల్ చూసి ఉలిక్కిపడ్డాను.

ఒక అరగంట చూసేసరికి విసుగు పుట్టింది. ఒక జానపద చిత్ర నిర్మాత తీసిన అసభ్యకరమైన చిత్ర రాజమది...

'మీ చిత్రాల్లో యింత సెక్స్ వుందేమిట?' అన్నది జూలీ సాలోచనగా!

'నువ్వూహించిన భారత స్త్రీ రూపం ఈనాడు వచ్చే చాలా తెలుగు సినిమాలలో కనపడదు జూలీ మా నటీమణులకు చాలా మందికి నటన కన్నా అందం కన్నా అంగప్రదర్శనే ఎక్కువ. నిర్మాతలకూ అదే మక్కువ. మరి ప్రేక్షకుల సంగతే తెలీటం లేదు...' అన్నాను.

సగం సినిమా అయేసరికి నాకేగాక, ఆమెకీ వెగటు పుట్టింది. 'రావ్..మనం వెళ్ళిపోదాంలే..' అన్నది.

నేనూ లేచాను - 'మీ హాలీవుడ్ సినిమాలు చాలా నయం జూలీ నాలుగైదు ముద్దులతో శృంగారం అయిపోతుంది. మా సినిమాల్లో కుస్తీ పట్లుపట్టి, దొర్లితేగాని శృంగారం అనిపించదు నిర్మాతలకి..మా నటీనటుల పర్సనాలిటీలు చూశావుగా....' అన్నాను.

ఆమె అదోరకంగా నవ్వింది.

హోటల్‌లో మూన్‌లైట్ డిన్నర్ ముగించి యింటికి వచ్చాం...

సినిమా చూస్తున్నప్పుడు ఒక పాటకి అర్థం అడిగింది జూలీ. చెప్పలేక సిగ్గుపడి నోరు మూసుకున్నాను. అందుకని..మన పాటలు అన్నీ అటువంటివే కావని నిరూపించటానికి రికార్డ్ ప్లేయర్ మీద కొన్ని మంచి పాటలు వేశాను. ప్రతీ పాటకి అర్థం అడుగుతూ దీక్షగా విన్నది. కొన్ని త్యారాజ కీర్తనలు వినిపించాను. పరిశీలనగా వింది. జయదేవుని అష్టపది 'మారమితా వనమాలి' దగ్గర నుండి దేవులపల్లి 'మధురానగరి సమీపంలో, మలయాయత సమీరంలో వరకు అన్నీ వినిపించాను.

'మీ పాటల్లో ప్రక్క వాయిద్యాల మోత కన్నా, కంఠానికి రాగానికి ఎక్కువ ప్రాముఖ్యం వుంది!' అన్నది మెచ్చుకుంటూ.

మరునాడు ప్రొద్దున్నే ఆమెను మార్కెటుకి తీసుకువెళ్ళి చీరలూ, మన నగలూ కావలసినవి కొని యిచ్చాను...నా ఫ్రెండ్ శైలజ సహాయంతో జూలీ ఆంధ్రుల కట్టూ బొట్టును, అలవాట్లనూ తెలుసుకున్నది. మధ్యాహ్నం దాకా సిటీలో చపించదగినవి చూపించాను. తర్వాత కారులో బయల్దేరి మా వూరు వెళ్లి సాయంత్రం కల్లా తిరిగి వచ్చాం..జూలీ ఆ పల్లెటూరి వాతావరణాన్నీ, ప్రకృతినీ తన్మయత్వంతో తిలకించింది. లేగ దూడలతో ఆడుకున్నది. ఆమెకు అన్ని విధాలా నచ్చినట్టుంది మావూరు. కానీ నేను ఏది జరగకూడదనుకున్నానో అదే జరిగింది. మురికి కూపాలతో మగ్గి పోతున్న వాళ్ళనూ ఆకలితో కడుపులో కాళ్ళు పెట్టుకుకూర్చున్న పేద వాళ్ళనూ యింకా యింకా ఎన్నో ఆమె చూడకుండా వుంటే బాగుండేది అనుకున్న వాటినన్నింటిని చూసింది. అంతేకాదు ఆ పల్లెటూళ్ళలో పదవుల కోసం జరిగే దొమ్మీలనూ చూసింది.. అన్నిటికీ మించి భారతదేశంలో స్త్రీ వాస్తవంగా ఏ స్థితిలో ఉన్నదీ పరిశీలనగా చూసింది. ఇవన్నీ ఆమెకి ఎలా తెలిసినయి అనికాదు అడగ వలసింది. ఆమె కుతూహలంగా అందర్నీ అడిగి తెలుసుకుంటున్నప్పుడు నోట మాట రాక చూస్తూ నుంచున్న నన్ను అనాలి.

ఆమె వూహించుకున్న భారత స్త్రీ రూపం చెదిరిపోయిందేమో తిరుగు ప్రయాణంలో ముభావంగా వుంది.

ఆరోజు రాత్రే ఆమె, ట్రెయిన్లో బాంబే ప్రయాణమయింది. మరునాడే బాంబే నుంచి టోక్యో వెడతాననీ చెప్పింది. 'మా దేశం గురించి నీ అభిప్రాయం ఏమిటి' అని నేను అడగలేదు. అడగటానికి భయపడ్డాను..కానీ ఒకందుకు సంతోషించాను..ఆమె ప్రస్తుత భారతదేశ పరిస్థితిని ఈ కొద్ది సంఘటనల వల్లా కొంత వూహించగల్గినా.. ఆమె యింతకన్నా ప్రస్తుతం జరుగుతున్న ఘోరాలను చూడలేదు కనకా చూసి మనసు బాధపడి తను వూహించిన దేశాన్ని వూహల్లోనే వుంచుకుంటే బాగుండేదే అని వాపోయే అవకాశం రానివ్వలేదు కనుకా సంతోషించాను. అయినా ఆమె బాగా నిరుత్సాహపడినట్టు తెలుస్తూనే వుంది..

'ఉత్తరం వ్రాస్తావ్ కదూ.. రాబర్ట్ని అడిగానని చెప్పు' అన్నాను పాకెట్లోని వెండి నటరాజ విగ్రహాన్ని ఆమెకు యిస్తూ...

ఆమె సన్నగా నవ్వి 'థాంక్యూ' అన్నది.

రైలు కదిలింది. చేయి వూపాను. ఆమె చిరునవ్వు ముఖం కనుమరుగయింది.

భారతదేశం మీద ఎంతో గొప్ప అభిప్రాయంతో వచ్చిన ఆమె యిక్కడ చూసిందేమిటి?..అసలు నిజంగా అంత గొప్పదయిన మన దేశం ఎటు వెడుతోంది...ప్రగతి మార్గానా?.. అవంతిపథానా?..ముందుకా? .. వెనక్కా? మంచి కోసమా? చెడు కోసమా?... ఏమిటో..బాధ వేసింది. మన దేశం మీద వున్న అంత మంచి అభిప్రాయాన్నీ పోగొట్టుకోటానికే ఆమె యిక్కడకు వచ్చినట్టుంది. నిట్టూర్చటం తప్ప ఏమీ చేయలేకపోయాను.

తర్వాత నెల రోజులకు ఆమె దగ్గర నుండి వుత్తరం వచ్చింది... వణుకుతున్న చేతులతో కవరు చించాను ముత్యాల్లాటి అక్షరాల్లో జూలీ రూపం కనిపించింది...

డియర్ రావ్...

మా టూర్ అంతా పూర్తి చేసుకుని నిన్ననే యిక్కడకు వచ్చాము. నేను నీతో ఎన్నో చెబుదామనుకుని..ముఖాముఖి ఎదురువగానే, ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాను. నువ్వేమీ అనుకోలేదు కదా!

మీ దేశం గురించి నేనొక విధమైన పవిత్రమైన అభిప్రాయంతో మీ దేశం వచ్చాను. అదే అభిప్రాయంతో మీ దేశ పరిస్థితులను క్షుణ్ణంగా పరిశీలించాను. బొంబాయిలోనూ, హైద్రాబాద్‌లోనూ, మీ వూళ్లోనూ.. కావాలనే అడిగి ఎన్నో విషయాలు తెలుసుకున్నాను. అసలు హైద్రాబాద్ రాకముందే, బొంబాయిలోనే ఈనాడు సామాన్య భారతీయుడు ఏ పరిస్థితుల్లో జీవిస్తున్నదీ.. ఎంత అసంతృప్తితో గడుపుతున్నదీ గ్రహించాను.

శాంతికీ, సౌభాగ్యానికీ పుట్టినిల్లయిన మీ దేశం, ప్రస్తుతం అశాంతితో, అక్రమాలతో, దౌర్జన్యాలతో నిండి వుంది. మీ దేశంలో అవినీతి, అన్యాయం స్థానం చేసుకున్నాయి. విశిష్ట కళాసంపత్తితో, సంస్కృతితో, చరిత్రతో విలసిల్లిన మీ దేశంలోని ప్రజలు నేడు కళావిహీనమైన చౌకబారు సరదాలనీ, దురాచారాలనీ, అలవాట్లనీ ప్రోత్సహిస్తున్నారు. పవిత్రతకీ, త్యాగానికీ, అనురాగానికీ చిహ్నమైన మీ భారత స్త్రీ ..చాలా విచారకరమైన స్థితిలో వున్నది. విశిష్ట ధన సంపత్తితో తులతూగిన మీ దేశం.. నేడు కడు దారిద్ర్యంతో భార్యనే అమ్ముకునే భర్తలను కూడా చూసే పరిస్థితిలో వుంది. దేశాన్ని సక్రమంగా పరిపాలించవలసిన నాయకులలోనే, క్రమశిక్షణ లేక పదవి పోరాటం సాగించే దుస్థితిలో వున్నది మీ దేశం.

నేను మీ దేశ చరిత్ర చదివి వూహించుకున్న దేమిటి? నీ చుట్టూ వున్న వాతావరణాన్ని నేను సరిగ్గా గ్రహించుకోకూడదనీ, - మీ దేశ స్థితిని తెలుసుకుని నేను బాధపడకూడదని నువ్వు చాలా విధాలా ప్రయత్నాలు చేయటం నేను గమనించాను..కానీ రావ్.. నాకు మీ దేశం మీద వున్న సదభిప్రాయం, మర్యాద, ఏ మాత్రమూ పోలేదు. పైగా పెరిగినాయి కూడా...మీ దేశం నాకు అన్ని విధాలా నచ్చింది. చాలా బాగా నచ్చింది. ఎంత బాగా నచ్చిందీ అంటే... మా దేశం వదిలి కొన్నాళ్ళు మీ దేశంలోనే వుండి మీ కష్టసుఖాలను పంచుకుందామనేంతగా నచ్చింది.. ఆశ్చర్యపోతున్నావా?

జీవితమన్న తర్వాత కష్టాలూ, సుఖాలూ కలిసివుండేవే. అలాగే ప్రకృతి అన్న తర్వాత చీకటీ, వెలుతురూ..నలుపూ తెలుపూ వుండవల సిందే. అలాగే దేశకాల పరిస్థితులు ఎప్పుడూ ఒకలా వుండవు. ఎన్నో సంవత్సరాలు, ఎన్నో విషయాలలో ప్రగతి పథంలో కాంతులు విరజిమ్మిన మీ దేశం ఈనాడు మళ్ళీ చీకటిలోకి పోతున్నది. నువ్వూ... నీ లాటి యువకులు..చీకటిలోకి పోతున్నామే అని బాధపడటం, చీకటిలో వున్న మమ్మల్ని యితరులు గేలి చేస్తారే అని భయపడడం కాదు చేయవలసింది. ధైర్యంగా ఆ చీకటిని పారద్రోలి వెలుగులోకి రావటానికి ప్రయత్నించాలి. నీ వక్కడివల్లా అది కాకపోవచ్చు. కానీ నీ లాటివాళ్ళు కొంతమంది కలిస్తే మళ్ళీ చైతన్యం వస్తే.. వెలుగు దానంతట అదే వస్తుంది. ప్రస్తుతం మీ దేశానికి పట్టిన జబ్బుకు ఒకటే మందు.. అదే నవచైతన్యం. ఆ మందు యివ్వటానికి అర్హులైన డాక్టర్లు మీరే..భారత నవయువకులు. భారతదేశం మీది. ఎందరో ప్రాణాలర్పించి మీ కోసం సంపాదించి పెట్టిన పవిత్రభూమి అది. ఈనాడు కొందరు

దురహంకారులు, పదవీవ్యామోహపరులు, అవినీతిపరులు, దేశాన్ని నాశనం చేస్తే రేపు భరించవలసింది మీరు. ఈనాడు మీ దేశం చేస్తున్న అప్పులను రేపు తీర్చవలసింది కూడా ఈ యువకులు మాత్రమే!... ఎందరో మహాత్ములు, శాంతి యజ్ఞంలో సాధించిన స్వాతంత్రాన్ని, ఈనాడు కొందరు స్వార్థపరులు పార్టీల పేరుతో నమిలి మింగేస్తే - రేపు బాధపడవలసింది మీరు... నవయువకులు.

అంతేకాదు...రామకృష్ణుడు, వివేకానందుడూ బోధించిన ఆధ్యాత్మిక చింతనను మరిచి - విదేశీయులు సైతం మీ ఆధ్యాత్మిక జీవనాన్ని కోరే సమయంలో.. ఆ విదేశీ ఆచార వ్యవహారాలపై మోజు పడుతున్న మీ ప్రజలలో చైతన్యం రావాలి..నల్లబజారుల్లో నాట్యమాడే అన్యాయాన్ని, అవినీతిని, అక్రమాన్నీ పారద్రోలి, సంఘవిద్రోహక శక్తుల్ని నాశనం చేసే మహాయజ్ఞం ప్రారంభం కావాలి...స్వార్థంతో వివేకావివేకాలను మరచి..డబ్బు చేసుకుంటున్న ప్రజానాయకులలో మార్పు రావాలి..

కానీ ఎలా...?.. 'ఏ పార్టీ ఆ మార్పు తేగలదు?' అని కాదు ఆలోచించవలసింది. మీరు.. భారతదేశపు నేటి పౌరులు ముఖ్యంగా నవయువకులు..ఆ మార్పు తేవాలి..నవయువకుల పార్టీ ఆ మార్పు తేవాలి. కానీ ఎలా...? సామాన్య మానవుడి అతి సామాన్య మేధస్సుకి తట్టేది... వయెలెన్స్, ఎగ్రెషన్...దౌర్జన్యం... హింసాకాండ..కానీ 'అది కాదు కార్యాల్ని సాధించేది' అని చెప్పే చరిత్ర మీకు చాలా వుంది. అదే సరియైన మార్గం. మీ నవచైతన్యయజ్ఞానికి ప్రాణం అదే...శాంతి..అహింస. మీ దేశ ప్రజల రక్తంలో, రక్తకణాల్లో ఆ పదార్థం వుంది. శాంతి, అహింస మీ సొత్తు. ఇప్పుడు వాటినే వాడి మీ దేశంలో అలుముకున్న చీకటిని పారద్రోలి..వెలుగును తీసుకురావలసిన బాధ్యత మీ మీదనే వున్నది.

యింకో విషయం - మీ దేశంలో కష్టపడకుండా ధనసంపాదన చేయాలనే కోరిక చాలా మందిలో కొట్టవచ్చినట్టు కనిపిస్తుంది. ఈ విషయంలో మా దేశ పద్ధతిని మెచ్చుకుని తీరాలి. ప్రతీవాడూ కష్టపడీ డబ్బు సంపాదించటానికి ప్రయత్నిస్తాడిక్కడ. దానివల్ల అటు దేశమూ సౌభాగ్యవంతమవుతుందనీ, యిటు తామూ హాయిగా బ్రతుకవచ్చనీ మా వాళ్ళు అనుకోవటమే దానికి కారణం.

నాది మీ దేశం కాదు. కానీ మీ దేశం అంటే నాకు ప్రాణం. అందుకే నా మనసు లోని ఆవేదనను వ్యక్తపరిచాను. నన్నింకోలా భావించుకోవనీ, నా బాధను అర్థం చేసుకుంటావనీ ఆశిస్తున్నాను....

అంతేకాదు.. నేను ఈసారి రాబర్ట్‌తో సహా.. మీ దేశం వచ్చేటప్పుడు.. మీ దేశం నవచైతన్యంతో తొణికిసలాడుతూ వుంటుందనీ నా ప్రియమైన మీ దేశం నేను వూహించిన దానికన్నా ఎన్నోరెట్లు శాంతి సౌఖ్యాలతో అలరారుతూ ఉంటుందనీ ఆశిస్తున్నాను...

.... నీ జూలీ నెల్సన్.

ఉత్తరం చదవటం పూర్తిచేసి ఆలోచనలలో నుంచి తేరుకునేసరికి.. చీకటి పడింది. దృఢనిశ్చయంతో లేచాను. స్విచ్ నొక్కాను. తెల్లటి కాంతులు విరజిమ్ముతూ వెలిగిన లైటు వెలుతురులో.. రేడియో బల్ల మీద వున్న గాంధీజీ విగ్రహం కనపడింది.